

[Aksel Larsen.]

meget på. Når tekstilimportører, der ikke selv råder over den fornødne kapital, skal op med 8—10—12 pct. i rente for at skaffe sig deres tekstilindkøb i udlandet finansieret, bliver det i sidste instans kunderne, der kommer til at betale det.

Ministeren talte noget om valutasisituationen, gav os en redegørelse for 1950 og gav os et skøn for 1951. Resultatet for 1950 ser jo ikke så godt ud, selvom man nu siger, at det er 100 millioner bedre, end man havde forventet. Det er det jo kun, når man regner hele Marshallhjælpen som indtægt; hvis man undlod det, ville det jo være dårligere end beregnet.

Hvad skønnet for 1951 angår, skal jeg ikke sige noget ondt om det, det har ministeren selv gjort, og han har gjort det meget ondere, end jeg ville være i stand til det. Han har givet en vurdering af udsigterne for betalingsbalancen for 1951 med en række forudsætninger, og under disse forudsætninger skønnes det samlede underskud på betalingsbalancens løbende poster at ville andrage knap 1 milliard. Hertil kommer de forventede ekstraordinære civile og militære forsvarsforanstaltninger til et beløb af ca. 75 mill. kr.; derfra mener ministeren dog at kunne trække 325 millioner. Altså, siger ministeren, under de forudsætninger vi regner med, vil der blive et valutadeficit i 1951 på $\frac{3}{4}$ milliard kr. Så snart ministeren har sagt dette, tilføjer han: jeg gør opmærksom på, at skønnet er baseret på forudsætninger, som ikke kan ventes at være tilstede i 1951. Hvad i Herrens navn skal vi have et skøn for, om hvilket ministeren har hævdet, at det bygger på forudsætninger, som han ved ikke vil være tilstede? Det er jo spild af tingets tid, af papir og af tryksvæerte. Jeg synes, ministeren skulle spare sig den slags.

Ministeren forsøger så ganske vist at fremstille det, som om skønnet i virkeligheden er for pessimistisk, for han mener, at de skatte- og andre love, man gennemførte i efteråret 1950, vil begynde at gøre deres virkning gældende, sådan at valutasisituationen ikke forværres så meget. Jeg henstiller til ministeren — hvis han ikke vil gøre det nu, så kan han gøre det f. eks. om et halvt år — at erindre sig det, jeg nu vil sige, nemlig at jeg synes, skønnet er meget optimistisk, for optimistisk, navnlig når man, som ministeren synes at være blevet, er indstillet på, at man inden 1. oktober 1951 skal have liberaliseret færdigvareimporten fra Vesteuropa med 75 pct. Jeg kunne sådan set beundre mini-

steren og hans ligesindede for den udholdenhed og stædighed, hvormed de ustandseligt opstiller beregninger og hævder, at nu vil de gennemføre foranstaltninger, der skal ordne den økonomiske situation og navnlig klare os ud af valutavanskelighederne, til trods for at alle deres erfaringer siden Marshallplanens vedtagelse viser, at det går den modsatte vej.

Ministeren har selv i sin fremsættelsestale omtalt, at vore vanskeligheder er forårsaget af den pludselige og voldsomme forværring af bytteforholdet.

Ja, men det er jo noget, som Danmark selv er skyld i. Hvis Danmark ikke havde givet sig ind under frilistediktaterne fra Paris, hvis Danmark ikke havde skåret kronen ned, hvis Danmark ikke handlede med England så tosset, som Danmark jo desværre gør det — det var den højtærede ministers ministerkollega, indenrigs- og boligministeren, der i sin tid sagde, at Englands-handelen er en handel à la Ebberød Bank —, og hvis man ikke kastede flere hundrede millioner af vore kostbare valutabeholdninger eller rettere manglende valutabeholdninger ud til indkøb af krigsmateriel i udlandet hvert år, så ville Danmark jo ikke have noget valutaproblem, så ville der ikke være valutamangel. Det er altså i den henseende selvforskyldt, at vi mangler valuta. Det har vi kommunister sagt så ofte, og det bliver ikke mindre rigtigt, men mere rigtigt, hver gang vi har anledning til at sige det, for hver gang foreligger der en delvis ny situation, og jeg synes, det skal siges ved denne lejlighed, hvor regeringen og den såkaldte opposition, som i denne debat repræsenteres af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, forhandler intensivt om, hvorvidt og hvorledes de skal nå det mål, de allesammen sætter sig, nemlig at befolkningen skal yde ofre for at redde Danmark ud af de vanskeligheder, en forfejlet politik har ført landet ud i.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 14. februar, kl. 13 med følgende dagsorden:

- 1) *Spørgsmål om fremme af forespørgsel til finansministeren af Oluf Pedersen.*
- 2) *Anden (sidste) behandling af:*

Forslag til rigsdagsbeslutning om Danmarks ratifikation af den af De Forenede Nationers plenarforsamling den